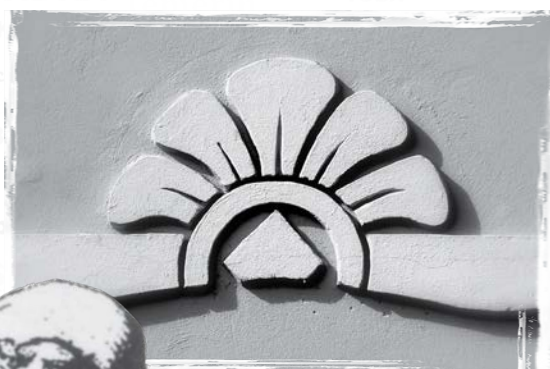

Tavasz a homlokzatokon

Tüzi, Strand, koncertek és Eszti néni. 15 évvel ezelőtt ez volt számomra Feketics. Buszt szerveztünk Temerinből, útközben felszálltak a szenttamási barátaink és hajnalig táncoltunk a helyi zenekarok koncertjén. Hú, mennyi zenekar működött itt! Akkoriban azt hittem, hogy Feketicsen minden

légáim megkértek, hogy legalább két facsemetét vigyek nekik Zentára, tud nekem ebben valaki segíteni? Biztosan nem lesz a termése olyan fekete és olyan zamatos, mint a helyinek, de megkóstolnánk a zentai változatát is a híres feketicsi megygynek), a tamburamuszikkával s a Találkozó alatt még egy igencsak meghatározó elemmel, a szármával.

Sok éve nem jártam a faluban, gratulálok a helyieknek, naaagyon szép lett a Tüzi is, a színház is, s olyan rendezett most minden, jó itt lenni, na! ☺

Szombaton egy órácskára ellógtam a Súgó szerkesztőségéből, hogy élvezzem a napsütést és fotózzam a bácsfeketehegyi tavaszt. Az újjáéledő természet mellett csodás gyöngyszemekre, vagy inkább virágszirmokra akadtam az épületek homlokzatain. Nézzék meg Önök is!

Karol

gyerek valamilyen hangszerrel a kezében születik. Később az asszociációs sor (a település elnevezésének változásával) bővült a meggyel (*k hm, khm... ha már itt tartunk, drága kol-*

A rendezés, a szöveggönyvírás önmegvalósítási terep

Patyrek Réka azon egyetemisták közé tartozik, akik nem csak a tanulmányaikra koncentrálnak, hanem igyekeznek önmegvalósítani, a magyarságot erősíteni, aktívan részt venni a magyar kultúrában. Szöveggönyvet ír, rendez, szerepel, néptáncol, kreatív írás műhelyet tart Kishegyesen a gyerekeknek, kezdeményező típus, aki most bon-togatja szárnyait. Az ő sorait olvashatjuk alább.

A színházhoz már kiskorom óta kötődöm, ugyanis 5 éves koromtól kezdve folyamatosan a színpadon vagyok. A néptánc és a népdaléneklés révén rengeteg tapasztalatot szereztem. Rengeteg előadásban szerepeltem, jelenleg is egy magyarországi előadás egyik főszereplőjeként vagyok fenn a színpadon. Tehát a színház szerves része az életemnek.

A drámaírás nagyon hirtelen jött, ugyanis tavaly az '56-os forradalom 60. évfordulójára rendeztem egy darabot, de úgy, hogy a kollégiumi nevelőtanárnő, Danyi Zsuzsanna behívatott az irodájába és megkérdezte, hogy tudnék-e ebben segíteni. Innen indult ez az oldala a színházi életnek. A mostani darab, a *HÁTország* igen komplex. Először írtam szöveggönyvet teljesen egyedül. Nyilván voltak irodalmi alapötletek, mint pl. Madách *Ember tragédiája*, Domonkos István *Kormányeltörésben* című költeménye, sok slam poetry. A műsorunkkal az aktuálpolitikára, a kor emberének a problémáira szerettünk volna reflektálni. A legégetőbb problémákat jártuk körbe, pl.: elmenni-maradni, szülni-nem szülni.

A *HÁTország* tehát a második előadás, amit rendeztem, koreografáltam. A rendezés, a szöveggöny-

vírás azért olyan kedves a számomra, mert ebbe tudom beleadni mindazt, ami én vagyok (a tánc, az irodalom, a filozófia, a mozgás, a látványtervezés). Egy ön-megvalósítási terep, ahol a gondolataimat ki tudom fejezni, s azért is szerettem meg a darab-írás, a rendezést, mert úgy vélem, hogy a darab közölnivalója, értelme átjut a nézőhöz is, meghallja, amit akarok, amit akarunk mondani. S én még hiszek abban, hogy egy műnek értelme, értéke van.

A darab koncepciója: kilenc lakó maradt *HÁTországban*, akik beköltöznek a KILÁTÁS villájába, egy problémamegoldó show-ba, ahol olyan gondokat, problémákat, feladatokat kell megoldani, melyekkel a *HÁTország* lakói küzdenek. Van egy főnyeremény, egy aranybevonatos táska.

Senki sem tudja, hogy mi van a táskában, csak Isten és Lucifer. Ők végig jelen vannak a lakók életében, természetesen ők ebből semmit sem érzékelnek. A show-t a két műsorvezető vezeti, Farkas Sándor és Juhász Gizella, ők a vezetők. Hogy mik ezek a feladatok, sikerül-e őket megoldani? Az kiderül, ha meg-nézik az előadást.

A darabban sok a beszélő név, sok a rejtett szimbólum. Sorsokat, történeteket, értékeket szerettünk volna reprezentálni.

Patyrek Réka

Ahol a játék és a kreativitás az úr...

Bácsfeketehegy a házigazdája a vajdasági magyar nyelvű gyermekszínházi csoportok éves találkozójának

A Gyermekszínházi Műhelytalálkozót idén 10. alkalommal szervezi meg a Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet. Minden év májusában 400 gyerek lép színpadra a kétnapos rendezvény keretében, mely Kárpát-medencei szinten jelentős. Arról, hogyan kezdődött ez a történet, Hajvert Lódi Andrea vallott.

Frissdiplomás drámapedagógusként (illetve már a tanulmányaim alatt) **Barta Júlia** óvó néni ösztönzésére elkezdtem drámaszakkört vezetni a Feketics Művelődési Egyesületben, **Pál Károly** mindenben támogatott minket. A *Pom-pom* csoporttal évente készítettünk egy előadást, de akkoriban nem sok lehetőség volt a gyerekekkel szakmai grémium előtt megmutatkozni. Aztán 2007-ben **Pataki András** és Pál Károly ösztönzésére megalakítottunk egy civil szervezetet, amely a drámapedagógia vajdasági terjedését, a drámaszakkörök és gyermekszínházi csoportok szakmai fejlődésének segítését tűzte ki célul. A szervezet neve Vajdasági Magyar Drámapedagógiai Társaság lett. Meghatároztuk a feladatainkat, és abban az évben elkezdtük a csoportvezetők képzés-sorozatát, itt, Bácsfeketehegyen. 2008 tavaszán tartottuk meg az első gyermekszínházi találkozót, akkor egynapos volt, és 10 előadást láthattunk. – mesélt a kezdetekről Andi.

- Mondhatjuk, hogy tulajdonképpen a gyermekszínházi találkozó volt a formája a szakmai segítséget nyújtó célkitűzésnek? Gondolok itt arra, hogy így tudtátok a legcélszerűbben megoldani azt, hogy meg is mutakozhassanak, de útmutatást is kapjanak a csoportvezetők?

- Azért tartottuk fontosnak a találkozó létrehozását, hogy olyan szakmai értékelő bizottságot tudjunk hívni, aki tényleg ért ehhez a szakmához, és úgy tud hozzászólni a látottakhoz, hogy abból tanulni, továbblépni lehessen. Először csak magyarországi zsűrünk volt, aztán évek során kialakult az a helyzet, hogy ez a Találkozó lett a magyarországi országos verseny, az Országos Weöres Sándor Gyermekszínházi Találkozó

vajdasági selejtezője, és ennek értelmében 2 zsűritag az országos verseny zsűrijéből érkezik, a budapesti társszervezettel, a Magyar Drámapedagógiai Társasággal egyeztetve, egy tag pedig vajdasági.

- A Vajdasági Magyar Amatőr Színház Társaságával ellentétben a Gyermekszínházi Műhelytalálkozó nem vándorjellegű. Minden évben Bácsfeketehegy a házigazdája. Miért?

- Nagyon sok energiát kellett befektetni ebbe a rendezvénybe is az elmúlt időben, és nagyon hálás vagyok Farkas Hajninak, aki mostmár **Fehér Farkas Hajnalka**, hogy olyan becsületesen vezette a Társaság pályázati és adminisztratív ügyeit, hatalmas segítség volt. Amikor ő a gyermekvállalás miatt kiszállt a csónakból, akkor **Tokics Eti** mentett meg, ő intézi most a papírmunkát. Tavaly már 30 előadás nevezett be a Találkozóra, és a számbeli növekedés óriási háttérmunkát követel. Hatalmas segítség, hogy itt vannak a versmondók, a régi drámaszakkörösök, a Soma-tagok, az önkéntesek, akikre rá lehet bízni 500 ember fogadását, azt hiszem, hogy nem alapítvány feltevése, hogy ezt nem sok másik település tudná felvállalni... A lényeg, hogy a kezdettől fogva az ügy mellett állt a Feketics Művelődési Egyesület, helyet adott ennek a dolognak és mindenben kisegített minket, ha baj volt. Az utóbbi években pedig egy-egy vállalkozó, egy-egy cég is segítette a gyerekek étkeztetését adományokkal. Nagyon fontos, hogy ezt

a rendezvényt most már nem egy civil szervezet viszi egyedül a hátán, hanem mögötte áll szakmai partnerként a Művelődési Intézet, és segít a szervezésben is.

- Ahogyan említetted is, sok magyarországi ismert drámapedagógus, színházi nevelési szakember, rendező, színházi ember fordult meg zsűriként, ahogyan vajdasági szakemberek is, akiknek köztük van a színházhoz vagy a pedagógiához. Mégis mit kínálnak ők? Hogyan néz ki egy-egy értékelés?

- Nagyon lehet örülni annak, és nagyon hálás vagyok azért, hogy az elmúlt kilenc évben fantasztikus szakemberek jöttek és segítettek a gyermekszínházi mozgalmat a legnagyobb jóindulattal és legjobb tudásuk szerint. A szakmai bizottság tagjai voltak a 9 év során Magyarországról **Pataki András** és **Hegedűs Jenő** rendező, és az ország legnevesebb drámatanárai közül: **Németh Ervin**, **Hajós Zsuzsa** és **Segrelei András** visszatérő jelleggel, **Körömi Gábor**, **Golden Dániel**, **Meleg Gábor**, **Benkő Ágnes**. Vajdaságból **Vörös Imelda**, a szabadkai Gyermekszínház színésze, **Kiss Anita** magyartanár, és a színművészeink: **Mess Attila** visszatérő jelleggel, aztán **Varga Tamás**, **Kalmár Zsuzsa**, **Kovács Frigyes**, **Ábrahám Irén**, **Pálfi Ervin**. Úgy néz ki a gyermekszínházi találkozónk, hogy lejátszódik 5-6 előadás, utána ezeket szakmailag értékelik, elemzik. Ezek a remek szakemberek olyan beszélgetéseket, olyan elemzéseket valósítottak meg, amiből rengeteget lehetett tanulni, okulni, és ami további motivációt és játékkedvet adott. Nagyon fontos, hogy pedagógiai megközelítésből is reagálnak a látottakra – mégiscsak gyerekekről van szó. Másrészt egyre több szakember kapcsolódik be a rendezvény lebonyolításába olyan módon is, hogy foglalkoznak az itt-tartózkodó gyerekekkel, amíg a felkészítők a szakmai beszélgetésen „vannak távol”. Az első években a foglalkozások csapatépítő, közösségépítő jellegűek voltak, próbáltuk megteremteni azt a légkört, amiben a különböző helységekből érkező gyerekek nem vetélytársnak, hanem „kollégának” látják egymást. A foglalkozásokon *összekevertük* őket, hogy ismerkedhessenek játék közben. Ezeket a kapcsolatokat nem pótolja semmi. A későbbi években a foglalkozások terén váltottunk, és inkább szakmai jellegűek lettek, ahol a színházi fortélyai kerültek előtérbe. Biztos kifelejtetek valakit, de tartott foglalkozást **Mezei Kinga** és **Táborosi Margaréta**, vagy például a tavalyi évben **Krizsán Szilvia**, **Vörös**

Imelda, **Mess Attila**, **Mácsai Mónika**, **Hajvert Ákos**, **Szaraka Ákos**, **Bori-Fekete Ágnes**, **Bori Viktor** Budapestről és **Drubina Orsolya** Szegedről.

- Tehát ettől vált ez a rendezvény egy szakmai találkozóvá...

- Úgy a csoportvezetők oldaláról nézve, mint a gyerekek szemszögéből, itt meg lehet találni a rokon lelkeket, és a közösen eltöltött, élményekben gazdag napokon jól fel lehet töltekezni emberileg, lelkiileg és szakmailag is. Ilyenkor annyi pozitív energia található, ami sok esetben egész évre megadja a motivációt a gyerekeknek – ezt mondják a csoportvezetők. A szándék az, hogy éljen a mozgalom, és érezzék a gyerekek az összetartozást. Amikor azt látod, hogy egy szórványtelepülés teljes magyar diáksága (8-9 magyar gyermek) mind fenn van a feketicsi színpadon... és nézi a produkciót másik 200 - Vajdaság megannyi szegletéből érkezett - magyar gyerek. És vele örül, szurkol, hogy sikere legyen. És tapsol. És vastaps. És ez a vastaps ennek a 8 gyereknek egy életre szóló, kitörölhetetlen pecsét. És ez a 8 gyerek a foglalkozásokon beleolvad a másik kétszázba, és azt érzi minden porcikájával, hogy „egy vérből valók vagyunk te meg én”. Ezekért a boldog szempárokért segítenek az önkéntesek évről évre. Fantasztikus közösségi példa. Hogy Feketics, egy kicsi falu, fel tud vállalni egy ilyen közösségi megmozdulást. Hogy nemcsak a saját javát nézi. Hanem felelősséget érez „a fajtájáért”, és segíti a nyelvünk, a kultúránk megmaradását ilyen formán is.

Idén lesz a X. Műhelytalálkozó. Május 13-14-én. **Béres Márta**, **Nyári Arnold** és **Achs Károly** lesz a szakmai bizottságban. Nagyon sok gyerek van Vajdaságban, akinek Feketics egy sziget. Ahol a játék és a kreativitás az úr... És nagyon várják, hogy újra jöhessenek. Reméljük, hogy ebben a nehéz világban a csoportvezetőknek sikerül pénzt varázsolni az útiköltségekre. Az sem kis feladat. Meglátjuk, milyen lesz a csillagok állása... Mi készülünk, várjuk őket.

Kiss Anita

Saját magunkat eljátszani a legnehezebb

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátszóinak zsűrizése

A Zentai Magyar Kamaraszínház Diákszínjátszóinak hosszú története van, a díjak lajstromáról nem is beszélve. **Nešić Máté** négy éve foglalkozik a színházba betévedő és színészkedni vágyó fiatalokkal. Igyekszik minden alkalommal fiatalos szöveget választani, ez alól talán a tavalyi, *12 dühös ember* volt kivétel. A darabválasztásnál figyelembe veszi, hogy olyan karaktereket formáltasson meg a diákokkal, melyek korban hozzájuk közel állnak.

Ugyan a programban az előadás tartama 75 perc, a valóságban 40. Máté elmondta, hogy egy hónappal ezelőtt, amikor le kellett adni az információkat az előadásról, betippelte az időtartamot.

Kovács Frigyes az értékelés elején elmondta, hogy a vajdasági színjátszásban Zenta egy különleges hely, van egyfajta színházi mikroklímája, amire talán sosem találjuk meg a magyarázatot – annyi bizonyos, hogy nagyon jó színészek teremnek ezen a településen. *„Van szubtilitása ennek a helynek, finom, érzékeny emberek teremnek itt.”* Frigyes ifjúkorában a topolyai gimnázium tanulója volt, és nagyon irigyelte a zentai középiskolásokat a KMV-n. Titokzatos, művészet által megszállott diákok érkeztek Zentáról már akkor is. A jelenlegi társulat méltón folytatja elődei (pl. Nagypál Gábor, Puskás Zoltán, Szorcsik Kriszta, Szloboda Tibor, Gyarmati Kata...) munkáját.

Frigyes nem igazán érezte a játékmodorbéli különbséget az első és a második rész között. *„Azt érzem, hogy friss még az előadás, túl sok görcsöt éreztem.”* Ez természetes ebben a korban. Az ember meg akarja mutatni, mit tud, és az egész világot el akar játszani. Sokkal egyszerűbben és kevesebbet kellene mutatni. Az előadásban egyrészt a szereplők önmagukat, avagy diákokat alakítanak, másrészt viszont Shakespeare *Rómeó és Júliájából* adnak elő részeket, tehát shakespeare-i szereplőket alakí-

tanak. Önmagunk lenni a színpadon, saját magunkat eljátszani a legnehezebb, holott azt hinné az ember, hogy az a legkönnyebb. Ezt a kihívást Hugi (**Dragić Marianna**) és Zizi (**Csabai Orsolya**) teljesítették a legjobban, a többi szereplő túl erősen játszott önmagát. Azon kellene dolgozni, hogy egészen egyszerűek legyenek, mert így közelíthetik meg minél jobban önmagukat. Egyetlen szereplő van a darabban, akinek nem kell önmagát játszania, ez pedig a tanár figuráját játszó **Nagy Abonyi Dávid**. Frigyes vele kapcsolatban kiemelte, hogy nem egészséges a hangszálaknak ilyen sok recsegő hangot kiadni. A tanár egy tekintélyes figura, s ezt a tekintélyt Dávid a hangjával próbálta megoldani úgy, hogy minél robosztusabban próbált megszólalni, ám ez nem lett igaz, nem lett hiteles a színpadon.

Frigyes nem értette, hogy Dragić Marianna mit írál a füzetébe. Máté elmondta, hogy a *Rómeó és Júlia* szövegét húzza éppen. Frigyes a pótcselekvés problematikájára hívta fel a figyelmet ennek kapcsán. Két cselekményt láthattunk színpadon párhuzamosan. Marianna beszélgetett valakivel és húzta a szöveget egyszerre, így a szöveghúzás nem hatott igazinak,

mert nem mutatta meg azt, hogy rákoncentrál. Akkor lett volna hiteles, ha mindkettőt végzi, de a koncentrációja csúszkál egyszer a beszélgetésre, egyszer a szöveghúzásra, ugyanis mindig van egy elsődleges és egy másodlagos cselekmény. A két dolgot egyszerre nem lehet csinálni, mert akkor az egyik pótcselekvésnek

tűnik. Mindkettőre egyformán kell koncentrálni, de nem egyszerre.

Magyar Attila a diákok életkorára *irigykedett* (a Találkozó alatt már nem egyszer jegyezte meg, hogy az Öcsi becenév egy ideje átalakulóban van Öcsi bácsivá). Öcsi azt is kiemelte, hogy iskola mellett egy hónap alatt összehozni egy előadást nagy szó, főleg úgy, hogy napi 2-3 órát tudtak próbálni. A színház a színházban formát nem könnyű sem megrendezni, sem eljátszani. Nem könnyű kettéosztani egy szereplőt, hogy „*mikor van szerep és mikor vagyok én*”.

Öcsi szerint a csoportnak olyan apróságokra kell odafigyelni, mint a beszédre, hiszen sokszor nem értettünk mindent. Egyszerre jönni-menni, lértart pakolni, csörögni és beszélni nem lehet színpadon, mert ezek a cselekvések zajjal járnak, és így a szöveg kárára megy a cselekmény. Erre a rendezőnek kell odafigyelni.

Öcsi viszont örült annak, hogy a teret, mint például a nézőtérrel nyíló ajtót, kihasználták. Ahogyan szerves része volt az előadásnak az első átállás (a második függöny mögötti eltakart pakolás már zavaró volt, nyilván a meglepetés erejével akartak élni, hiszen teljes kosztümváltás volt és a színpadkép is megváltozott, de jobb lett volna, ha mégis az előadás része marad) is.

A jelmez **Rutonić Róbert**, a Zentai Magyar Kamaraszínház színésze, Máté kollégája tervezte, valamint a díszlet kivitelezésében és kitalálásában is segédkezett. Frigyes kiemelte, hogy egységes a darab vizualitása, szép, látszik, hogy egy kéz csinálta.

Táborosi Margaréta ennél a csoportnál is megjegyezte, hogy ha vendégszereplőre kerül a sor, akkor érdemes mindig a helyszínen a hátsó sorból tesztelni a színpadon lévő hangerőt. Az új térben ez gyakori probléma. Frigyes ennek kapcsán hozzátette, hogy a hangerőt mindig a hangszálak bánják. Nem hangerőben, hanem energiával kellene a *falig menni*. Fel kell mérni és uralni kell a teret. Az ember ezt előbb vagy utóbb megtanulja, megérzi.

Maró szerint a szöveg nem adja meg a lehetőséget, hogy mindaz, ami a fiatalokban van, kijöjjön, ámde mindenkinek volt szép pillanata az előadás során, mindenki meg tudott mutatkozni – látszik, hogy profik foglalkoztak velük.

Margaréta további észrevétele, hogy szét kell tudni választani a tiszta és a kitett játékot, avagy amikor önmagunkat játszunk, és amikor átme gyünk egy elrajzolt világba. Ebben az esetben összerosódott a kettő, átfolyt egyik a másikba.

Maró azt is megjegyezte, hogy a zenei világa az előadásnak igen vegyes, megtört volt. Ezt a rendező is megerősítette.

Valamint a végén látható jelenet lassítása sem sikerült a legjobban, lehetne még dolgozni rajta.

A takarítónő (**Fuszkó Dóra**) alakítása nagyon jó volt, kellően pimasz. Máté ennek kapcsán még a zsűrizés elején elmondta, hogy Dóra karaktere nem volt benne eredetileg a szövegben, ő írta, rendezte hozzá.

Az értékelés végén a szövegválasztással kapcsolatban Frigyes tette fel azt a kulcskérdést, hogy valójában miről is szól ez a darab, mi az üzenete, mi a szándéka, a végkicsengése, mit vigyen haza a néző? Máté elmondta, hogy nem módosított a szövegben, nem akart többletjelentést beletenni. Izgalmasnak találta magát a színház a színházban formát, elég kihívásnak tartotta, s ezért nem akart plusz üzenetet belevinni. Frigyes hozzátette, hogy tény, hogy lehet színésztechnikát tanulni ezzel a formával, de azért mindig meg kell fogalmazni egy mondanivalót is. Egy-egy alkotás a maga korában mindig szól valamiről, ugyanakkor a rendezőnek is meg kell fogalmaznia, hogy mit akar vele közölni. A szándék meg kell, hogy legyen. Fontos, hogy a színház a mostani pillanat művészete. Ezért is fontos kortárs szövegekkel foglalkozni, hiszen a diákoknak a mai életérzést, világot kellene tolmácsolni, mert erre kíváncsi a néző.

Öcsi hozzátette, hogy a színházi előadásnak fontos része a szöveg is, ám a végeredmény nem maga a szöveg, csak része neki. Nem lehet, hogy nem szól semmiről az előadás. Inkább szóljon valamiről rosszul, minthogy semmiről.

Kiss Anita

Élőzene és rituálé

A szabadkai Középiskolások Diákotthona színjátszó csapatának zsűrizése

A szabadkai diákotthon lakói nem szabadkaiak. Az őket köszöntő **Hajvert Lódi Andrea** futott is egy kört, hogy megtudja, ki honnan érkezett. Kiderült, hogy a fiatal csapat tagjai Gunarastól kezdve, Kavilón át egészen Kúlaig számos vajdasági településről származnak. Andi elárulta, hogy rendkívül izgatott, mert nagyon tetszett neki az, amit látott. A zene is lenyűgözte, és az is, amit **Szarka Áron**, a szövegkönyv szerzője és az előadás egyik rendezője létrehozott. Az, hogy Áron valóban a mai fiatalokat érintő problémákkal foglalkozik. „*Gratulálok Karolinának, a diákotthon nevelőtanárának, hogy a diákok mellé áll, és segíti őket a kibontakozásban. Ténylegesen amatőr csapat vagytok, egy igazi kísérletező műhely. Nagyon szurkolok, hogy maradjatok így, együtt*” – lelkengett.

A zsűritagok közül **Táborosi Margaréta** kezdte a beszélgetést: „*Filozófiai kérdéseket feszegető előadást láthattunk. Olyan kérdéseket feszegetsz, amik téged is izgatnak* – fordult Áronhoz. – *A szöveg jellegzetessége az ismétlés. Még attól sem féltek, hogy komplett jeleneteket ismétletetek meg, és így próbáltok színpadi hatást elérni. Ez néha működik, néha pedig nem.*”

Maró elárulta, hogy remek ötletnek tartja, hogy **László Árpád** hegedűjátéka végigkíséri az előadást. „*Az elején furcsább, érdekesebb melódiát játszol, de ehhez nincs szükség olyan furcsa mozgásra, amit a nyitányban láttunk, mert a két dolog üti egymást*” – vélekedett.

Elmondta azt is, hogy szerinte a csapat rátalált egy olyan formára, mely enyhén sci-fis, szektás hangulatot sugároz, és ehhez kiváló atmoszférát teremtettek. Toposzok és rítusok jelentek meg az előadásban, és kitűnően szolgálták azt.

Maró úgy vélte, hogy hiába tükröződtek sokatmondóan az érzelmek a főszereplő (**Balla Georgina**) arcán, a sok ismétlés sokszor kiüresítette az elhangzott mondatokat, és próbára tették a néző türelmét is.

Maró bevallotta, hogy nem tudott egyértelmű választ adni arra, hogy mit jelentenek az előadásban megjelenő játékok, cselekvések (gyufagyújtás, kisa-tózás stb.), de végül arra jutott, hogy nem is kell, hogy egyértelmű jelentést társítson hozzájuk. El tudta fogadni létjogosultságukat, mert belátta, hogy a formát szolgálják, és ezért van szükség rájuk.

Kiemelte, hogy a félelmek megjelenítése nagyon hatásos volt az előadásban. A kinevetéstől való félelem például Maró szerint ősi, mélyen gyökerező fobia, mely az álmainkban is gyakran megjelenik.

„Nagyon szépen működött a színpadon” – mondta. Azt az etűdöt azonban, amikor a tömeg hangszerek által keltett zenei hangokkal igyekszik rettegésben tartani a központi szereplőt, Maró nem érezte működőképesnek, mivel a hangszerek más érzéseket keltettek, mint amiket Georgina arcán láttunk. *„Ő félt a hangoktól, miközben azok számomra kellemesek voltak, és a kettő nem fér össze a fejben.”*

Megdicsérte a csapatot, mivel a két főszereplő közt zajló sakkjátszmát a többiek nagyon pontosan leképezték a színpadon, ráadásul nagyon szépen is estek a talajra, ha leütötték őket, s ez igen ritka az amatőr csoportok körében. Hozzátette, hogy az előadás marionett-bábos jelenetét is remekül kitárlták a rendezők, és a kivitelezése is meggyőző volt.

Maró megjegyezte még, hogy véleménye szerint abban a jelenetben, mikor televíziós interjút készítenek Georginával, a stáb túligyekezte a szerepeket, szétmozogták azokat. *„A kevesebb mindig több. Történjen meg, nem kell eljátszani”* – mondta. A másik két zsűritag erre megjegyezte, hogy számukra egyértelmű volt, hogy karikatúrát látnak. *„Gúnykép volt”* – fogalmazott **Kovács Frigyes**.

Margaréta azzal folytatta, hogy az előadás végén úgy érezte, mintha az utolsó mondatban lett volna az előadás verbális kulcsa, de mivel nem volt kellőképpen nyomatékositva, elsiklott felette.

Ekkor Frigyes ragadta magához a szót: *„Az utolsó mondat borzasztóan fontos, de egyáltalán nem volt exponálva. Végig szenvedtem, mert nagyon sok mindent nem hallottam. Világos, hogy kamaratérben próbáltok, de ha nem beszéltek elég hangosan és érthetően, a néző elveszíti az előadást.”*

„Igazi rituális színházat láttunk. – folytatta – Nem is amatőrszínháznak gondolom, hanem tipikus diák-színháznak. Nem amatőrizmus a szó klasszikus értelmében.” *„Az élőzene valami fantasztikus volt”* – emelte ki ő is.

A kinevetés-jelenettel kapcsolatban megjegyezte, hogy abban az esetben, ha nem tudunk valóban nevetni a színpadon, szerencsésebb, ha nem is akarjuk ennek a látszatát kelteni, mert úgysem lesz hiteles. *„Próbáljátok meg stilizálni, ha már az egész előadás stilizált”* – javasolta.

Magyar Öcsi gratulációval kezdte a produkció méltatását. Elmondta, hogy nagyon örül annak, hogy ilyen fiatal emberek nem hülyeségekkel, hanem P. Bartusz Karolinának köszönhetően színjátszással foglalkoznak a szabadidejükben, Szarka Áron pedig játékszert írt nekik ehhez.

„Az élőzene a színpadon mindig gyönyörű tud lenni” – csatlakozott véleményével kollégáihoz. Megjegyezte még, hogy néha olyan érzése volt, hogy a hegedűn muzsikáló László Árpád jobban együtt is élhetett volna az előadással, változtathatta volna a helyét a térben, hol itt, hol ott bukkanhatott volna fel.

„Valóban megsajnáltam a főszereplő lányt, aki szembe került a sötét ruhás, csuklyás, homogén tömeggel. Ilyen korban kitaszítottnak lenni szörnyű dolog” – állította Öcsi.

Kiemelte még, hogy sok olyan ötletet látott az előadásban, amikkel érdemes lenne a későbbiekben is foglalkozni. *„A sorozatban kidurranó léggömbök koncertje közben egyenesen méhkasban éreztem magam”* – mondta.

Végül a következő szavakkal bocsátotta útjára a társulatot: *„Nagyon fontos, hogy elmondjunk valamit a nézőknek, és én úgy érzem, hogy elmondatok nekem valamit. Folytassátok!”*

Oláh Tamás

Emlékek a múltból

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület színjátszó csoportjának zsűrizése

A temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület **Csorba Béla** *A szabadság betegei* című darabját hozták el a találkozóra. Az előadás utáni értékelést Sutus Áron koordinálta, aki nagy szeretettel köszöntötte a megjelenteket, a kiemelkedően nagy létszámú társaságot, illetve a darab szerzőjét, Csorba Bélát. Külön gratulált a magyar identitás őrző tartalmak közvetítéséhez, és örömét fejtette ki arról, hogy mindezt ilyen színes társaság végezte.

Az értékelést Kovács Frigyes kezdte.

Izgatott vagyok: nagyon sokan vagytok itt, és ez olyan főlemelő érzés. Szeretném, ha létrejönne itt egy párbeszéd, mert azt ugye tudjuk, hogy kész művek közül válogatni könnyű dolog, azonban, ha valamit meg kell kreálni, létrehozni, az már egy teljesen mást jelent.

Az az igazán kreatív és szép munka. Szeretném leszögezni, hogy mivel most mi hárman ülünk itt, ezért a mi véleményünket fogjátok hallani – ha másik három ember ülne itt, akkor valószínűleg teljesen mást mondanának. Nincs általános igazság a színházban. A színházzal foglalkozó, színházat csináló emberek más-más meglátással közelítik meg ezt a témát. Van ennek a színházcsinálás-

nak egy szakmai része is, erről lesz most szó. Én nagyon örülök annak, mikor ilyen színes skálában látom a korosztályokat a színpadon. Pláne nagy öröm, hogy még a szerző is itt van! Lenne néhány megjegyzésem, min is lehetne még javítani. Bátorítanálak benneteket, folytassátok, amit elkezdtetek, mert megéri ezzel foglalkozni. Igyekszem olyan dolgokat megemlíteni, amikről úgy gondolom, hogy hasznát veszitek majd a jövőben.

Két részre oszthatjuk a darabot. Van a kocsmá és az itt történő dolgok, és van a pódiumművészeti része a történetnek, amikor kiálltok, és a darab lineáris történetéből kiemelt produkciók zajlanak, kiemelt szövegek, hangoznak el. Ez a két dolog nagyon szépen el volt különítve fényvel is. Ezt a technikai adottságokhoz mérten még inkább ki lehetne hangsúlyozni.

Inkább arról beszélnék azonban, ami a kocsmában történik, mert az sorolható inkább a színjátszás kategóriába.

Van egy szöveg, ti pedig azt követitek. Azt gondolom azonban, hogy nem eléggé életes a játék. Például biztos vagyok benne, hogy a kocsmában iszogatók nem fognak egy szóra hazamenni. Itt például létrejöhetne még egy párbeszéd, ami sokkal életszerűbbé tenné a szituációt.

Azt mondanám, hogy nincs életük a figuráknak. Nem látom, hogy milyen ember ő, milyen indítta-

tásból fakad dalra a kocsmában az ember. Kevés, ha csak koreográfia szerint csináljuk a dolgokat a színpadon. Arra például, amikor tust húz a citerás, mikor kiderül, hogy érkezett 20 liter bor, a többieknek is reagálni kellene.

Jön a menekült ember, aki elmondja, hogy fáradt, de nem igazán látom rajta, hogy valóban az.

Elkezd mesélni. Láttunk már mesemondó embereket, van egy dramatikussága a mesélésnek, egy kicsi túlzás, stb. Ez nem volt kihasználva, így egy kicsit a szövegfelmondás szintjén maradt. Hiányoltam ezt: a sajtóságos ritmusát, eszköztárát a mesélésnek. Ez a vándorember egyszer csak besétál a színpad közepére. Ennek én nem látom értelmét, mert a való életben nem így történik egy kocsmában. Egyébként sincs rá szükség, hogy mindig a színpad közepén játszunk.

Van még a kihallgatás jelenet. Ez is szépen le van választva, tökéletesen világos, hogy másik színhelyen vagyunk. A vallatólámpától nem látszik a vallatott. Tegyük le azt a lámpát a földre és legyen egy valóban erős égő benne, ami tényleg kisüti a szemét a vallatottnak, és megvilágítja az arcát. Sokkal hatásosabb lesz így az ő kínja.

A vallató és a vallatott között zajló párbeszéd kapcsán fontos tudatosítani, hogy a harmadik fél csak szükség esetére van jelen. Ennek tudatában nem indokolt ennek a karakternek a túljátszása. Ennek a jelenetnek nem ő a főszereplője, így nem is kell túljátszani! Elég, ha csak ott áll, figyel és tudatosul benne, hogy mit beszélnek.

Többségeiteknek nagyon jó, erős hangja van. Persze akad egy-két versmondó, akinek még emelni kell a hangerejét.

Ezt a néhány apróságot vettem észre, egyébként viszont nagyon örülök, hogy itt voltatok, és hogy én is itt lehettem és láthattalak benneteket.

Ez követően **Táborosi Margaréta** vette át a szót. Hallottam, hogy a díszlet itt lett összeszedve, és ez igazán meglepett, mivel teljesen beleillettek például a vörös székek a koncepcióba, és az a rögtönzött bárpult is nagyon jól szolgálta a történetet. Nagyon hatásos volt. A jelmezekről annyit mondanék, hogy nagyon egyszerűek, megidézik az '50-es éveket. Ami a látványt illeti: szép, letisztult volt – működött.

Ami észrevételem van, az a vetítés és a színpadkép közötti (számomra nem egyértelmű) játék. Örültem neki, hogy nem bejátszások voltak vetítve, hanem eredeti képek, amik még inkább visszahozták a kor és a hely hangulatát, például a Szürke ló nevű temerini kocsmáét. Nem értettem egy idő után, hogy miért nem maradt vagy tért vissza a kép. Jobban elvonja a figyelmemet az gondolat, hogy *most miért vették ki?*

A vetítéssel alapvetően a problémám, hogy logikátlan volt: mikor, milyen képeket vetítetek? Mit akar jelölni, vagy mit nem? Zavaros. Mindemellett remek dokumentumok, és nagyon tetszik, csak meg kellene határozni egy koncepciót, hogy mi szerint kerüljenek kivetítésre.

Két megidézett eredeti rádiófelvétel jelent meg. Először a „*Hazám, hazám...*”, majd **Nagy Imre** beszéde. Nagyon rossz ez a felvétel, de igazából nem is fontos, hogy teljesen értem, mert mindannyian tudjuk, mit mond és mindnyájunk számára ugyanazt jelenti. Ez nagyon szép képbe volt ágyazva, viszont utána sötét lett, jött egy következő kép. Ám abban a sötétben láttam kimenni az embereket a beszéd hatása alatt. Nagyon szerettem volna jobban látni, ahogy ők hallgatták ezt a beszédet, és ezt az érzést hogyan viszik haza, miként él bennünk tovább meg az otthon környezetében.

Két éve láttam a *Tűvé tevőket*, és a néptáncosok akkor is be voltak vonva. Ez az erő, ami titeket megsegít, hogy olyan történetet tudtok találni, amiben ők mindig helyén részt vesznek, és mindig nagyon megerősítik a történetet, igazán dicséretes.

Igazak a mondatok, és úgy érzem, hogy ez egy ügy. Ügy volt megírni a szöveget és nektek eljátsza-

ni, és ez látszott. Hálás vagyok érte, hogy ilyesmire fordítjátok az időtöket.

Két dolgot szeretnék még említeni: A vallatós jelenet nagyon rendben van. Illetve szerintem nincs vége. Zavarba jöttünk, mert bejöttek a mécsesek, és nem történt velük semmi. Mászt jelent, ha elfújom, mászt ha leteszem... Nincs megadva az a színházi jel, ami jelzi a közönség számára, hogy vége az előadásnak.

Az értékelést Magyar Attila (Öcsi) zárta.

Sok mindenben egyezem az előttem fel-szólalókkal, néhány dologban egészíteném azokat ki. Mikor kiderült számomra, hogy a történelem visszaidézéséről lesz szó, kicsit megijedtem, mert ezeknél könnyen bele lehet esni abba a hibába, hogy száraz adatokat hallok. Szerencsére ez nem így történt.

Nagyon dicséretesnek talá-lom azt, hogy ilyen szépen össze tudtátok hozni azt az értéket, tudást, amitek van. Amit Frigyes el-mondott, hogy hiányos vagy kevés, vagy jobban alá kellene támasztani, ez mind állja. Ettől függetlenül én

úgy éreztem, hogy a hibáival együtt életszagú. Tetszett a humor, ami feldobta a hangulatot. Praktikus a díszlet! Nagyon tetszett. Se nem gazdag, se nem kevés, pont annyi, amennyi szükséges.

A versmondó középzárt e hangjai nagyon meg-ütötték a fületem. Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy mennyire ki szoktunk mi, vajdaságiak kapni ezért, és egy idő után azt éreztem, hogy nem érdekel, én akkor is szeretem ezt a vajdasági ízes beszédet. Zene volt a fülemlnek.

Szarka Ákos

Soma napló-részlet

A Soma morálja egy pillanatra a béka segge alá süllyedt, páran jelez-ték távozási szándékukat. Felvetődött a kérdés: lenni vagy nem lenni?

Lenni, mert Béla fejéből (tüzelés közben) kipattant az „Isteni szikra”, hogy mi lenne, ha újévi műsort csinál-nánk.

Lázás készülődés kezdődött, és 3 hét alatt meglelt a műsor.

A többi csoport szerep-lése mellett a Soma egy Hacsek-Sajóval

és egy „Ki a leggyengébb láncszem” paródiával lépett fel. Jól sikerült a műsor. Elég jó volt – hogy Pál Karcsi sorait használjam, bár bevallotta, hogy kellemesen meglepte a jó szereplésünk.

A műsor után vacsora dukált a fellépőknek, kivételesen nem babot, hanem marhapaprikást tésztával kaptunk.

Az egyetlen gond a zene hiánya volt, bár a Soma így is jó hangulatban volt.

Vége az évnek.

(2001 decembere)

Ma a Találkozó színpadán

Az utolsó négy

Az utolsó versenynap délután egykor indul. Ebéd utántól tehát színházzaratont tartunk, ugyanis az előadások értékelése után mindössze 15-30 perc szusszanásnyi időnk marad a következő előadásig. A Kultúrotthonban folyni fog a kávé. Mindenki a számára megfelelő mennyiséget megihatja, és kiflit is lehet nassolni mellé. Tartsanak velünk, hiszen mindjárt vége, és egy évet kell várni a legközelebbire!

**MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 13.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM**

Az Európa Kollégium Társulata, Újvidék

Az Európa Kollégium Színtársulata 2016-ban alakult meg. Első előadásuk, a **Patyerek Réka** által írt és rendezett „*Földtömte szájuk némán kiált időtlen esküt...*” címet viseli. Ez a zenés színdarab méltó módon állít emléket az 1956-os forradalom 60. évfordulójára. A darabot két alkalommal az Európa Kollégiumban mutatták be, emellett még a Kosztolányi Dezső Színházban is láthatta őket a közönség. Ezt követően a zentai Bolyai Tehetséggondozó Gimnáziumban és az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékén is színre vitték ezt a jelentős és sikeres darabot. A lelkes színtársulatot az Újvidéki Egyetem csaknem valamennyi karán tanuló diákok alkotják. A társulat célja a személyiség- és közösségformáló szerepen túl, hogy sokakat érintő, ám mélységeiben nem eléggé ismert történelmi és társadalmi kérdéseket világítson meg a fiatalok szemszögéből.

Az újvidéki Európa Kollégium Társulata bemutatja:

Patyerek Réka: *HÁTország* (60')

szatirikus, formakereső, zenés-színpadi darab

Szereplők:

Intellektus – Csíkos Dániel
 Fiatal anyuka – Hajnal Beáta
 Szingli – Sarnyai Dorottya
 Hosztesz – Kálmán Beáta
 Együgyű – Liptai Csaba
 Druzsé – Lakatos Adrián
 Apátiás – Szeles Anita
 Elszármazott – Bicók Lilla
 Művész – Pletikoszity Árpád
 Úr – Balog Dániel
 Lucifer – Maletaški Krisztina
 Műsorvezető – Ódri Norbert
 Műsorvezető – Szűcs Orsolya

Rendezte: Patyerek Réka

Zeneszerző: Bolyos Miklós

Díszlettervező, jelmeztervező: Papp Katalin

Technikai munkatárs: Bukosza Ferenc

Ének: Magyar Réka

Cselló: Györe Szabolcs

Hegedű: Sterbik László

Gitár: Szőnyi Csongor

Zongora: Bolyos Miklós

**MÁRCIUS 31., PÉNTEK,
15.00 ÓRA, SZÍNHÁZTEREM
Petőfi Sándor Művelődési Egye-
sület, Tóba**

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület 1998-óta létezik mint bejegyzett szervezet. Jelenleg 30 tagja van. Az egyesület keretein belül működik a Fehér Rózsa asszonykórus és az amatőr színjátszó csoport, de meg kell említeni, hogy az egyesületnek saját zenekara is van. A tóbiaiak nagy álma, amit már oly sokszor hangoztattak, hogy egyszer már saját színházteremmel rendelkezzenek, és a szemlének ők lehessenek a házigazdái.

A társulat eddigi díjai:

2009 – Ferenczy Ibolya-díjban (a legjobb női főszereplő) részesült Lackó F. Erzsébet, Kató szerepének megformálásáért a Békeffi István – Stella Adorján: *Jöjjön elsején!* című előadásban

2010 – Közönség-díj Illyés Gyula: *Tűvé-tevők* című előadásért. Rendező: Tóth János.

2011 - Közönség-díj Török Rezső *Mennyasszonytánc* című előadásért.

2013 – Szilágyi László-díjat (a legjobb férfi főszereplő) Slomó megformálásáért Szántó Tivadarnak ítélte oda a zsűri. A kiváló alakítást a Kilencen mint a gonoszok című előadásban nyújtotta. Ezenfelül Nagy István-díjban részesült (legjobb férfi mellékszerepért) Baka András, aki Franklin Benjamin szerepébe bújtt ugyanebben az előadásban, valamint a Közönség-díjat is hazavihették ebben az évben is.

2014 – Nagy István-díjat kapott Laboda Péter szerepéért Ferkovics József a *Naftalin* című előadásban

2016 – Pataki László-díjban részesült a színjátszó csoport a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásért, a *Viaszkvirág*ért. Ugyanebben az évben Ferenczy Ibolya-díjjal térhetett haza Lackó Farkas Erzsébet, a tóbai társulat tagja a *Viaszkvirág* című előadásban Mária szerepének megformálásáért.

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület bemutatja:

Sütő András: *Balkáni gerle* (90') vígjáték

Szereplők:

Schuller Medárd – Baka András
Ella – Lackó Farkas Erzsébet
Amarilla – Nánity Nikoletta
Zsófiika – Samu Emese
Schuller Mózes – Szántó Tivadar
Margit – Palatinus Melinda
Bendegúz (Lajosházi) – Talpai Lóránd
Ciprián – Palatinus Ervin
Pista (vőfély) – Csordás Dávid
Csaba (vőfély) – Samu Tibor
Mercédesz (nyoszolyólány) – Szabó Melánia
Erzsók (nyoszolyólány) – Bokor Noémi
Polgármester – Aranyos Dominik
Kémelhárító – Helfrich Tímea
Banya 1 – Palatinus Hermina
Banya 2 – Sirovica Erzsébet
Banya 3 – Helfrich Tímea
Rupi primás – Kiss Zoltán
Valamint a zenekar többi tagja:
Sípos János, Ferkovics Jóska és Hanyic Patrik

Rendezte: Tóth János

Díszlet: Baka András

Jelmeztervező: Lackó Farkas Erzsébet

Technikai munkatárs: Lackó Ede

Súgó: Hanyic Csordás Izabella

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 17.45 ÓRA, SZÍNHÁZTEREM

Sturcz József Színjátszó Csoport, Kupuszina

Kupuszinán mindig kedveltek voltak a népszínművek, színdarabok, operettek és zenés estek. Az első műkedvelő előadás 1919-ben került megrendezésre és osztatlan sikert aratott. *A cigány* című három felvonásos dalos népszínművet **id. Sturcz József** rendezte, az előadásra a Bocsa-féle vendéglőben került sor. Talán ezek lehettek az első jelei annak, hogy Kupuszina népe igencsak érdeklődik az amatőr színjátszás iránt, és hogy ennek a kis falunak még sok kitűnő amatőr színjátszója lehet. 1947. január 1-jén megalakult a Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a műkedvelő előadások rendezése is átkerült a hatáskörébe. A rendszeres munka folytatódott, most már **ifj. Sturcz József** vezetésével, viszont a népszínműveken kívül zenés vígjátékok, operettek és drámák is színre kerültek Kupuszinán, valamint a szakcsoport alkalmi műsorokat és vidám esteket is rendezett. 1983-tól újabb, fiatal rendezők kezdték meg a munkát a kupuszinai színjátszókkal. **Zsivü Péter** tanító rendezte az *Úri muri* című színművet. A fiatalon elhunyt **Szmolenicki József** az *Énekes madár*, *Elveszem a feleségem*, *Dankó Pista*, *Férjek papucsban*, *Piros szegfű*, *Kutyaszorító* című darabokat rendezte. **Dienes Mihály** is belépett az amatőr rendezők sorába a következő előadásokkal: *Három kalap*, *Igazolatlan éjszaka*, *Tűvétevek*, *Bonyodalmak a Northon-kastélyban*. **Molnár József** Magyar Életfa-díjas vajdasági rendező nevéhez többek közt a következő nagysikerű darabok fűződnek: *Koldusisszony*, *Babos kendő*, *Vacsora Budán*, *Kölcsön-*

lakás, *Sárgarigófészek*, *A hölgy hozzám tartozik*, *Elvámolt éjszaka*, *Mágnás Miska*, *Csárdáskirálynő*, *Kakukk Marci*, *A cigány*, *Légy jó mindhalálig*, *Szexbogyó*, *Marica Grófnő és a Van, aki forrón szereti!*

A társulat eddigi díjai:

1998 – A *Mágnás Miska* című előadás fődíjas lett (vendégszerepelhetett Zsámbékon), Molnár József a rendezésért Garay Béla-díjas. A legjobb női epizód szerepet Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki

1999 – Tersánszky Józsi Jenő *Kakukk Marci* című énekes vígjátékában nyújtott alakításért

a legjobb férfi epizód szereplő díját Péter István, a legjobb női epizód szerep díját pedig Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki

2000 – Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművének előadásáért a csapat megkapta a közönségdíjat, valamint Péter István a legjobb férfi főszereplő díját

2001 – Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje Pataki László-díjat érdemelt ki a legjobb előadásért, valamint kivívta a közönségdíjat is. Ez év legjobb férfi főszerep díját Molnár Oszkár, míg a legjobb női főszerepnek járó díjat Dienes Koleszár Valéria érdemelte ki. A legjobb férfi mellékszereplő Molnár József lett

2003 – Görgey Gábor *Szexbogyó* című bohózatának színviteleért Garay Béla-díjat érdemelt

ki a csoport.

A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat Toldi István vihette haza.

2004 – Huszka Jenő – Martos Ferenc: *Gül Baba* című előadásért a közönségdíjat érdemelte ki.

2005 – Fazekas Mihály – Balogh István: *Ludas Matyi* című darabjában nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkárt illette meg.

2007 – Jacques Deval Francia *Szobalány* című

előadásból Molnár Oszkár kapta a legszebb színpadi beszéd díját.

2008 – Brandon Thomas *Charley nénye* című előadás közönségszíjasa lett. A darabban nyújtott alakításáért a legjobb férfi főszereplő díja Molnár Oszkáré lett.

2010 – Móricz Zsigmond *Egérfogó* című előadásából Guzsvány Flóra kapta a legszebb színpadi beszéd díját

2011 – Arthur Freed – Nacio Herb Brown: *Ének az esőben* című előadásában nyújtott alakításáért a legjobb férfi mellékszereplő díját Guzsvány Attila érdemelte ki Cosmo szerepéért.

2012 – *A játék újra él!* című előadásáért a közönségszíjasa díjat vihette haza a csapat, melyet Molnár József rendezett

2013 – *Az Én és a kisöcsém*ben nyújtott alakításáért Dienes Blanka vehette át a legjobb női főszereplő, Kata szerepének megformálásáért járó díjat

2014 – Molnár József rendezésében Kálmán Imre *Marica grófnő* című előadásáért Pataki-díjban és Közönségszíjasa díjban is részesültek.

2016 – A Szilágyi László-díjat Molnár Oszkár nyerte a *Van, aki forrón szereti* című előadásban Dzséri szerepének megformálásáért, valamint hazavihették a közönségszíjasa díjat is.

A kupuszinai Sturcz József Színjátszó Csoport bemutatja:

Gosszé Endre: *Trezka* (90') népszínmű

Szereplők:

Trezka – Csernai Panna
 Jancsi – Molnár Oszkár
 Gyuri – Zsivu Péter
 Ruzsi – Limburger Georgina
 Anus – Kiss Katalin
 Bözsi – Dubacz Éva
 Lajos – Molnár József
 Józsi bá – Magyar Péter
 Pista – Toldi István
 Mariska – Pacal Andrea
 Icu – Koleszár Judit
 Kisbíró – Molnár József
 Vásárló – Fridrik Gábor
 Csendőr – Molnár István
 Mennyasszony – Pálincás Hédi
 Trezka Öccse – Kiss Gábor

Zenekar:

Koleszár Nándor, Tadián Zsolt, Pudelka Valentin, Marásek Róbert, Guzsvány Lénárd, Novics Dávid, Tadián István, Péter Mihály

Táncosok:

Dobó Márta, Szitás Anita, Pálincás Ákos, Dobó Dániel, Guzsvány Réka, Tumbász Dávid, Limburger Dávid, Limburger Emília, Limburger Igor, Váci Erzsébet, Guzsvány Enikő

Színpadra állította: Molnár József

Zenei rendező: mgr Dienes László

Koreográfus: Tót Jaklina

Díszlet: Buják Evelina, Turi Róbert, Tóth Kis János, Magyar Péter

Fény: Séri Szabolcs

Hang: Kuruc Zoltán

Ügyelő: Dienes Koleszár Valéria

Súgók: Buják Csilla, Molnár Dénes

MÁRCIUS 31., PÉNTEK, 20.30 ÓRA, SZÍNHÁZTEREM

Egység Művelődési Egyesület, József Attila színjátszó csoport, Nagyikinda

A nagyikindai József Attila színjátszó csoport az Egység Művelődési Egyesület keretén belül működik immár 72 éve. Az elmúlt időszakban a csoport többször is kiérdemelte a Találkozó fődíját, a legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért járó Pataki László-díjat. A színészek szinte minden megmérettetésről elismeréssel térnek haza. A lehetőségekhez mérten határon túli fesztiválok is részt vesznek. Vasváron 2007-ben bronz, míg 2014-ben és 2016-ban Budapesten, a Magyar Művek szemléjén arany minősítésben részesültek.

A társulat eddigi díjai:

1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátszó kapta.

1997 – A legjobb női epizód szereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki.

1999 – A csapat Bambach Róbert-díjjal térhetett haza az új kifejezési formák megvalósításáért. Káta Tibor érdemelte ki Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógytatása* című szatirikus játékában mutatott kiváló alakításáért.

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* című színművének előadásáért a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat érdemelte ki, valamint a legjobb női szerepnek járó díjat Szabó Ilona vihette haza.

2001 – Heltai Jenő *A néma levente* című vígjátékában Beatrice szerepének megformálásáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kökény Gizella.

2002 – A csapat hazavihette a közönség díját. Ezenfelül a legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat Budai József érdemelte ki.

2003 – A legszebb színpadi beszéd díját Szabó Mónika szerezte meg.

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyűjtogatók* című szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vehetett át.

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* című vígjátékának feldolgozásáért Garay Béla-díjat érdemelt ki a legjobb hagyományos előadásért a nagykikindai társulat.

2007 – Bródy Sándor *A Tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat Kökény Gizellának osztották ki, a Tanítónő szerepéért.

2009 – Edward Albee *Az amerikai álom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor, a Fiatalember szerepéért vihette haza.

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki László-díjban részesültek a nagykikindaiak. Rendező: Lepár Ferenc.

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című művből készült előadásért a legszebb színpadi beszédért járó díjat Kömény Móra szerepéért kapták.

2012 – Garay Béla-díjban részesült a közösség-teremtő tevékenységért.

2014 – *A mese marad* című előadás Garay Béla-díjas lett, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vendel megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri.

2015 – A legjobb női főszereplőnek járó Feren-czy Ibolya-díjat Tóth Ramóna kapja a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának Háy János *A Gézagyerek* című előadásában Rózsika néni szerepének megformálásáért. Ezenfelül az egyesület az Őreg komédiás elnevezésű, rendhagyó díjban részesült a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán való 20 évnyi folyamatos részvételéért.

A nagykikindai Egység Művelődési Egyesület, József Attila színjátszó csoportja bemutatja:

Kiss Csaba: *Animus és Anima* (80')
dráma

Szereplők:

Gizella – Tóth Ramóna
Margit – Kanalas Ottilia
Orvos – Radics Ignác
König – Budai József
Animus – Kószó Andor

Rendezte: Király Sándor

Technikai munkatárs: Komarek Igor

Súgó: Kószó Szandra,
Körmendi Elvira

Ügyelő: Budai Andrea

Repertoár-böngésző

Az újvidéki Európa Kollégium Színtársulatának színre vitt darabjairól

Az Európa Kollégium 2015-ben nyitotta meg kapuit. Színtársulata több szakcsoport mellett a tavalyi évtől kezdve működik, idén először szerepelnek a Találkozón. Az együttes tagjai a kollégiumban élő, az Újvidéki Egyetem legkülönbébb karain tanuló fiatalok. Nagy sikert arató 56-os tematikájú alkalmi műsoruk, a „Földtönte szájuk némán kiált időtlen esküt...” című összeállítás elkészítése után maradtak együtt, melyet **Patyerek Réka** szerkesztett és rendezett. Ő a szerzője és rendezője a *HÁTország* című formakereső színpadi játéknak is, melyet a Találkozó utolsó versenynapján elsőként láthat a közönség.

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Petőfi Sándor színjátszó csoportjának színre vitt darabjairól

A tóbai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportjának repertoárját a könnyed szórakozást ígérő, ámde tanulságos komédiák, bohózatok és népi játékok határozták meg az elmúlt több mint két évtizedben. Az együttes 1997-től 2009-ig kisebb-nagyobb szünetekkel, 2009-től kezdve pedig folyamatosan jelen van a Találkozón. A kilencvenes és kétezres években **Baka András** irányításával próbáltak. Olyan előadások fémjelezték ezt az időszakot, mint Bókay János *Szakíts helyettem* című

zenés vígjátéka (1997), Dr. Borka Géza *Karikagyűrű* című népszínműve (2001), Török Rezső *A gyereket a gólya hozza* című bohózata (2005) vagy Görgey Gábor Vörösmarty-átirata, a *Handabasa, avagy a fátyol titka* című vígjáték (2007). 2009-ben aztán **Tóth János** vette szárnyai alá a csapatot, s máig az ő irányításával készítik kacagtató előadásait. Tóth elsőként a Békeffi István – Stella Adorján szerzőpáros *Jöjjön elsején!* című vígjátékát állította színre. Ezt Illyés Gyula népszerű *Túvé-tevőkje* követte (2010), majd Török Rezső *Menyasszonytánc*a következett (2011). 2012-ben kortárs szöveget választottak, Horváth Péter *Kilencen, mint a gonoszok* című fergeteges komédiáját adták elő. Ezután ismét klasszikushoz, Heltai Jenő *Naftalinjához* nyúltak, hogy 2015-ben ismét kortárs anyaggal, Bencsik Imre *Kölcsönlakásával* tegyék próbára magukat és a közönség rekeszizmait. A tavalyi évben dupláztak. Két népies egyfelvonással, Baranyi Ferenc *A lónak vélt menyasszonyával* és Török Rezső *Viaszkvirágjával* érkeztek Magyarcsernyére, és ez utóbbival el is vitték a Pataki László-díjat. A fentiekből kitűnik és fontos is kiemelni, hogy a társulat a Találkozókra ez idáig kizárólag magyar nyelvű szerzők műveivel érkezett, és ez idén sem lesz másként; Sütő András *Balkáni gerle* című mesével átítatott színművét láthatja tőlük a közönség.

A kupuszi Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, Sturcz József színjátszó csoportjának színre vitt darabjairól

Sturcz Józsefet, a kupuszi társulat névadóját 1919-ben nevezték ki a helyi elemi iskola igazgatójának. Hivatása mellett hamar meghatározó alakja lett a település művelődési életének is, hiszen még ugyanebben az évben megrendezte a faluban elsőként bemutatott műkedvelő előadást, Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművét. Talán már ekkor eldőlt minden. A falu poharazójának nagytermében kialakított kezdetleges színpadon egymást érték a korban népszerű zenés (!) művek bemutatói. A bácskertesiek 1947-ben alapították meg a Petőfi Sándor Művelődési Egyesületet, melynek munkájában országnrészről vállalt a hétköznapokban szintén tanítóként dolgozó **ifj. Sturcz József** is. Az ifjabb Sturcz egészen 1983-ig dolgozott a társulattal, tizennyolc népszínművet, nyolc zenés vígjátékot, hét operettet, két drámát és öt gyermekelőadást rendezett nekik. Helyét a nyolcvanas években **Zsivu Péter** vette át, később pedig **Szmolenicki József** és **Dienes Mihály** ült a rendezői székbe. A két Sturcz örökségét tovább éltető, vajdasági operettszínházként is emlegetett együttes az elmúlt huszonkét évben mindössze egyszer hiányzott a Találkozóóról. 1996-tól kezdve előadásait szinte kivétel nélkül **Molnár József** állította színpadra, de munkáját zenei rendezőként Dienes is több alkalommal segítette. Faragó Árpád szerint Molnár nem a megszokott módon közelít az operettek és zenés darabok színreviteléhez, hanem mához igazítja, korszerű színházi megoldásokkal valósítja meg elképzeléseit. 1997-ben a társulat az ő irányításával állította színpadra Maurice Hennequin és Pierre Veber *Elvámolt éjszaka* című zenés vígjátékát. 1998-ban két bemutatóval is jelentkeztek.

Szirmai Albert közkedvelt operettjét, a *Magnás Miskát* Molnár József, az Alfred Grünwald – Leo Stein szerzőpáros *Huncut a lány* című zenés vígjátékát pedig Dienes Mihály rendezte. 1999-ben Tersánszky Józsi Jenő *Kakuk Marciját* mutatták be. 2000-ben Szigligeti Ede *A cigány* című népszínművével érkeztek a Találkozóóra, melyet egy évvel korábban, Sturcz József bemutatójának 80 éves évfordulója alkalmából készítették el. 2001-ben Kálmán Imre *Csárdáskirálynő* című operettje következett, majd 2002-ben Móricz Zsigmond *Légy jó mindhalálig* című regényének adaptációja. Egy évvel később Görgey Gábor *Szexbogyó* című bohózata került színpadra, 2004-ben pedig a Huszka Jenő – Martos Ferenc szerzőpáros *Gül Baba* című operettje. 2005-ben hazai színpadon mutatták be Balog István Fazekas Mihály-feldolgozását, a *Ludas Matyit*. Egy év szünet után Jacques Deval *Francia szobalányát* adták elő, majd 2008-ban Brandon Thomas közönségkedvencét, a Charley nényjét. 2009-ben egy újabb népszínmű, Szigligeti Ede *Liliomfi* című klasszikusa következett, 2010-ben pedig Móricz Zsigmond *Egérfogó* című vígjátéka. 2011-ben és 2012-ben két közkedvelt musical, az *Ének az esőben* és a *Mamma Mia!* került színre a bácskertesiek jóvoltából, majd 2013-ban Eismann Mihály és Szilágyi László *Én és a kisöcsémje* következett. 2014-ben Kálmán Imre operettjének, a *Marica grófnőnek* tapsolhatott a Találkozó közönsége, két éve Kacsó Pongrác klasszikusának, a *János vitéznek* a dalait énekelhették el a bácskerte-

si amatőrök, a tavalyi évben pedig ismét egy musical, a *Van, aki forrón szereti* robbantotta fel energiáival a magyarcsernyei színpadot. Idén a társulat színészeinek, Gosszé Endrének saját, helybéli történeteken alapuló szövegével, a *Trezkával* érkeznek Bácsfeketehegyre.

A nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület, József Attila színpadcsoporthoz a színre vitt darabjairól

A nagyikikindai Egység Művelődési egyesület színpadcsoporthoz a kezdetektől fogva folyamatosan részt vesz a Találkozón. Munkásságukat az elmúlt huszonkét év során négy rendező határozott színházi látásmódja határozta meg. Az 1996-ban megtartott első Találkozón Csehov *Leánykérés* című drámájával vettek részt, melyet **Lepár Ferenc** állított színpadra. 1997-ben egy **Barácius Zoltán** rendezéseivel fémjelzett hosszú időszak kezdődött. Ebben az évben Federico García Lorca vidék-trilógiájának talán legismertebb darabját, a *Bernarda Alba házát* állították színre. Egy évvel később Alfonso Paso *Veled is megtörténhet* című szatírájára esett a választásuk, majd 99-ben Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyítása* következett, melyet John Millington Synge *A nyugati világ bajnoka* című drámája követett. 2001-ben hazai pályán mutatták be Heltai Jenő verses színpadjátékát, *A néma leventét*. 2002-ben Ray Cooney *Egy ágyban az ellenzékekkel* című

vígjátékát vitték színre még Baráciussal, 2003-ban pedig Lepár Ferenc tért vissza a rendezői székbe. Vele Örkény István *Tóték* című tragikomédiáját vették el az akkor Bácskerteszen megrendezett Találkozóra. 2004-ben Kolin Péter *Gongatás a gangon* című vígjátékát Tóth János álmodta színpadra. 2005-ben a Találkozó ismét Nagyikikindára vándorolt, ahol az Egység színpadcsoporthoz pedig a *Biedermann és a gyűjtogatók* című Max Frisch-szöveggel készült, melyet ismét Barácius vezényelt le. 2006-ban a *Dupla vagy semminek* köszönhetően Ray Cooney-val is dupláztak. 2007-ben Bródy Sándor *A tanítónő* című színművéből készítettek maradandó előadást. 2008-ban, tíz év után ismét a spanyol drámaíró, Alfonso Paso egy művével, a *Hazudj inkább, kedvesem!* című komédiával neveztek a Találkozóra, immár József Attila Színtársulat néven. 2009-től kezdve három éven keresztül ismét Lepár Ferenc vette kezébe a csapatot. Két amerikai szerző, Edward Albee és Arthur Miller egy-egy előadása (*Az amerikai álom*, *Édes fiaim*) után 2011-ben Tamási Áron székely népi játékát, az *Énekes madarat* és Bernard Tristan *Az angol tolmácsát* is színpadra állították. Ezt követően a társulat újabb két bemutató erejéig dolgozott **Tóth János** vezetésével (Simor Miklós – Águthy Erzsébet: *Sinka ügy*, 2012; William Shakespeare – László Tibor: *A windsori víg nők, vagy amit akartok*, 2013). 2014-ben saját soraiból avatott új rendezőt a csoport. **Király Sándor** markáns stílusjegyekkel operáló, kortárs szövegek alapján készülő előadásai azóta is szerves részét képezik a Találkozó programjának. Zalán Tibor *A mese marad* című színműve (2014), Háy János *A Gézagyerek* című istendrámája és Regős János tragikus bohózata, a *Piroska* után idén Kiss Csaba *Animus és Animáját* láthatjuk majd tőlük.

Oláh Tamás

Holnap a Találkozó színpadán

Gálaműsor és vendégelőadás

Zárul a XXII. VMASZT. Ki díjjal, ki élményekkel térhet haza holnap. A zsűri egy héten keresztül értékelt és próbálta építeni a csapatokat. A Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség szakmai segítséget nyújt, ha kérjük, ráadásul ingyen. Hát merjünk kérni! Idén 17 előadás, 16 csoport lépett színpadra, ebből 15 versenyprogram volt. Reméljük, jövőre több lesz ez a szám!

**ÁPRILIS 1., SZOMBAT, 18.00 ÓRA,
SZÍNHÁZTEREM**

Ünnepélyes díjkiosztó gálaműsor

Átadásra kerül a 2017-es találkozó két fődíja: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért. További díjak: Garay Béla-díj a közönségteremtő tevékenységért; Szilágyi László-díj legjobb férfi főszereplőnek; Ferenczy Ibo-lya-díj a legjobb női főszereplőnek; Nagy István-díj a legjobb férfi mellékszereplőnek/epizodistának; Magyar Piri-díj a legjobb női mellékszereplőnek/epizodistának; Szántó Róbert-díj a legjobb színpadi beszédért; a közönség- és különdíjak.

**ÁPRILIS 1., SZOMBAT, 19.00 ÓRA, SZÍNHÁZ-
TEREM**

A gálaműsor után, mint minden évben, idén is egy hivatásos előadással zárjuk a hét napon át tartó rendezvényt. Az idei vendégelőadást az **Újvidéki Színház** társulatának előadásában láthatja a fáradhatatlan közönség, melyben **Magyar Attila**, a XXII. Találkozó művészet bizottságának egyik tagja is szerepel. Az előadás rendezője L'uboslav Majera.

Az előadásról:

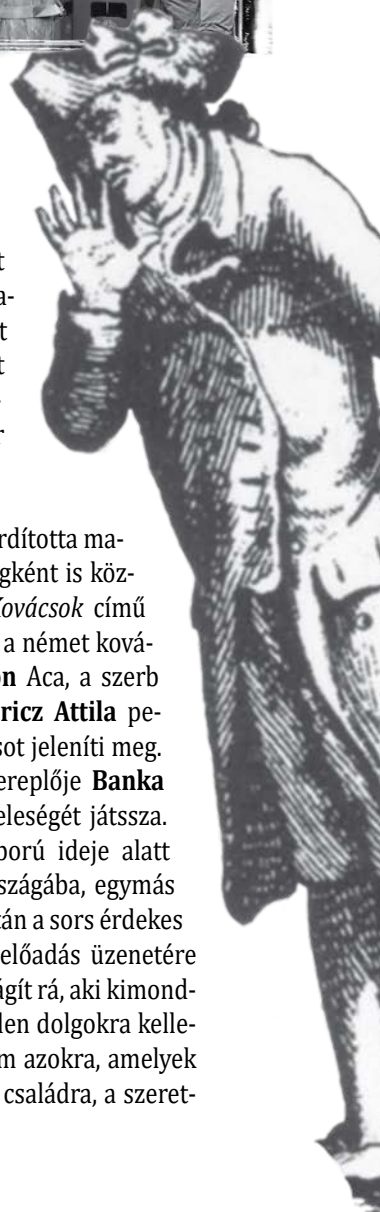
Az Újvidéki Színház 2015/2016-os évadának utolsó előtti bemutatója **Miloš Nikolić Kovácsok** című drámája volt. A négy szereplős darab története

néhány évtizeddel a második világháború után játszódik, és az események tragikomikus következményeiről számol be.

Miloš Nikolić *Kovácsok* című műve már számos előadást élt meg a világ különböző színházaiban. Bemutatták többek között Görögországban, Cipruson, sőt Kanadában is. Az Újvidéki Színház bemutatója viszont a magyar nyelvű ősbemutató volt.

A szöveget **Lénárd Róbert** fordította magyarra, aki a darabban dramaturgként is közreműködött Majera mellett. A *Kovácsok* című előadásban Magyar Attila Petert, a német kovácsot alakítja, **Balázs Áron** Aca, a szerb kovács megformálója, **Giricz Attila** pedig Ivánt, az orosz kovácsot jeleníti meg. A darab egyetlen női szereplője **Banka Lívia**, aki Luizát, Peter feleségét játssza. A történet szerint a háború ideje alatt a három férfi egymás országába, egymás műhelyébe kerül, ahol aztán a sors érdekes bonyodalmakat szül. Az előadás üzenetere Banka Lívia karaktere világít rá, aki kimondja, hogy nem a jelentéktelen dolgokra kellene összpontosítani, hanem azokra, amelyek igazán fontosak, vagyis a családra, a szereteteinkre, az életre.

Miért színház?

Színházba az emberek kikapcsolódni vagy egy jót nevetni járnak, vagy csak unatkoznak és elmennek.

Sajnos, most már egyre kevesebben járnak, mert vannak az okostelefonok vagy tévé, és hát kényelmesebb az ágyból nézni, mint székeken ülni.

Én szoktam színházba menni, főleg a nagymammával. A műsor néha unalmas, és alig várom, hogy vége legyen, de néha nagyon szórakoztató.

Messzebről is szoktak jönni előadók, ők nagyon jó műsorokat készítenek. Van, amikor szomorú az előadás, ilyenkor körbenézek, és látom, hogy

mindenkinek könnybe szaladt a szeme. Olyan előadások is szoktak lenni, mikor a színészek az egész színházteremben szaladgálnak. Szerintem ilyenkor mindenki kacag rajtuk.

A színháztermünk tágas és szép is. Igaz, még nem voltam hivatalos színházban, de egyszer nagyon el szeretnék menni, és megnézni, hogy ott milyenek az előadások.

Már alig várom a következő darabot, úgy tudom, hogy vicces lesz. Biztos, hogy lenézünk majd a szüleimmel.

Székelly Ivett, 7. b

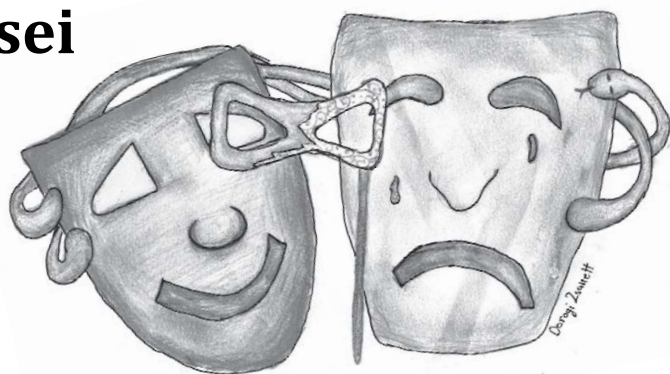
Apró költők versei

Versek a szavak varázsáról

Bizalmas szavak

Bizalmas szavak,
titeket mindenki
nem hallhat.
Lehet, mert bántó,
s gyilkolni kívánó.
De lehet szerelmes,
fülünknek kedves
a szó, mint egy hajnali
madárfütty.

Bede Anett, 8. osztály

Vicces, vidám szavak

Kacagás, zsvivaj, móka,
pattanj fel a lóra!
Vidámság, örültség, nevetés,
egy kis viccet kérsz-e még?
Betű, suli, olvasás,
jól megy a tanulás?
Foci, kártya, legó,
ez a legjobb melő.
Játék, evés, ivás,
ez a legjobb lazulás,
ez igazi varázslás.
Zenekar, buli, szerelem,
táncolsz velem még egyet?

Török Emese, 7. osztály

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXII. Találkozójának színlapja • Kiadja a Feketics Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Kiss Anita • Munkatársak: Hajvert Lódi Andrea, Nádi Karolina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Szarka Ákos • A rendezvény fotósa: Szarka Zsófia • 2017 márciusa, Bácsfeketehegy

A XXII. Találkozó szakmai zsűrije

Kovács Frigyes

Tizennégy évesen színjátszókat toboroztam a faluban, nők napjára alkalmi műsor a Vera néni kocsmájában. Én voltam a rendező, aki „betanította” a mutatványt. Én tanítottam a nálam 6–8–10 évvel idősebb társaimat a színpadon nevetni, sírni, csókolózni, részegét játszani... és hallgatott rám a 24 éves katonaviselt rátarti parasztleány is, akit nyilván nem a szent művészet iránti szomja hajtott oda közénk egy-egy keményen végigdolgozott nap után, hanem valamelyik színésznőm delejezhette meg... A topolyai gimiben is színjátszókört szerveztem, és a kötelező tananyag biflázását Fischer *A beszéd művészete* című könyvének tanulmányozásával váltottam föl, és egész évben a KMV-re meg az Arany-mikrofonra készültem. A gimiből való végleges eltanácsolástól az Újvidéki Művészeti Akadémia mentett meg. Diplomázás után a kínálkozó három munkahely

közül a Szabadkai Népszínházat választottam negyed pénzért. Két ízben voltam igazgatója ott a Magyar Társulatnak, és két ízben voltam kénytelen elhagyni Szabadkát, de lélekben most is oda tartozónak érzem magam, bár színészi és rendezői munkáim magyarországi színházakhoz kötnek, tapasztalataimat pedig Újvidékre, a Művészeti Akadémiára hordom, ott igyekszem átadni a jövő generációinak. A Magyar Állam díjakkal és kitüntetésekkel tisztelt meg, én pedig igyekszem méltó viselője lenni ezeknek az elismeréseknek mindaddig, amíg utamon kísérnek, hajszoznak és üznek a régi kavillói emlékek.

Magyar Attila

A gyermekkori színjátszást gyorsan befejeztem, mert 15 évesen (s azóta Öcsi a becenevem, igaz egyre gyakrabban hangzik el – sajnálatomra – most már az Öcsi bácsi megszólítás) a Tanyaszínház tagjává váltam. A lassan 40 éves vándorszínház a mai napig meghatározó része az életemnek. 1993-ig mint színész, azóta viszont vezetőjeként vagyok tagja a társulatnak. Emellett az Újvidéki Színház társulatának vagyok állandó tagja 1992 óta. Több színházi fesztivál jutalmazta már munkámat, emellett Erzsébet-díjban részesültem, 2007-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntettek ki, s 2008-ban a Kisebbségekért Díjat vehettem át a Tanyaszínház nevében, Vajdaságból elsőként. Az elismerés jóleső egy művésznak, mert önbizalmat ad, de csak mérföldkövekként szabad kezelni, s továbbhaladni. Fontosabb számomra a szakmai elhivatottság vagy alázat, hogy munkánkkal mondani tudjunk valamit a nagyérdemű közönségnek. Mindenben benne él a „színész”, csak nem mindenkinek alakul úgy az élete, hogy hivatásos színészként élje le. Nem szeretek párhuzamot vonni amatőr és profi színjátszás között. Az alkotási vágy, a kimondani akarás, a gondolataink megosztása, a játék öröme, a színpadi deszkák sajtáságos atmoszférája... ez mindkét formában jelen van.

Táborosi Margaréta

Zenta, Tisza-parti kisváros
Születtem Táborosi Margaréta
Megfelelni vágyó, kitűnő diák
Gimnázium után Újvidék
Szembe és mélyrenézés
Sok kérdés
Színész diploma
A közömbösek a pokolba jutnak
Hű lenni önmagamhoz...
Csakazértis!
Pár év Pest
Rendezés koreografálás
Mindig tanulni
Csöndet
*„Elvagyom onnan, ahol bolygok”
Nagyszülőktől szívósság keménység
Örökségem
A hit
Lakodalomban győztes sportolótól
öregségtől meghatódni
Keresni és más terhét vinni
Színházban talán önkifejezés
Érdekel a határon túl
Megrémít a korlát, saját
Igazság keresése
Annak a szintjén élni

*Ady Endre: *A kék tenger partján*

